

hæng vilde kalde Galtfab. Jeg har lært det af Ministeren; han holder meget af stærke Ord, og jeg tror, han tidligere omkring i Landet har vist, at han gør det; Ministeren jagde, at det var Galtfab at tænke paa en Krig med Sverig-Norge, men jeg spørger Ministeren ganske rolig: Er det ikke Galtfab for Danmark at tænke paa en Krig med Tydskland, er der en Mulighed for dette lille Land for at føre en Krig med Tydskland? For mig staar det saaledes, som det er den eneste Fjende, vi behøve at tænke paa, hvis der i det Hele taget skal tales om en Fjende. Jeg antager, at det maa høre ind under den Vittighed, som den ærede Minister synes at betjene sig af ligeoverfor mig, og som medførte saa tarvelige og udjente Vittigheder som den om den høieste Dplysning, som jeg fandelig ofte har hørt, men som jeg ganske vist ikke troede at skulle høre fra et saa ophøiet Stade som en Ministertaburet. Men det maa vel være en Vittighed, at Frankrig skulde sende et Troppkorps herover for at indtage Kjøbenhavn. Hvorfor siger den ærede Minister den Slags Ting, hvad i al Verden støtter han det paa? Hvis det skal have nogen Støtte og ikke er grebet ud af Luften som et rent Postulat, maa det vel være, at vi under en Verdenskrig maa være bange for, at de Magter, som føre Krigen, skulle have en særlig Interesse af at bemægtige sig Kjøbenhavn. Jeg tror nu nok, at der er et Spørgsmaal, som den ærede Minister vil lade staa, og det er: Er det ikke af mere Interesse at bemægtige sig Kjøbenhavn, naar den er befæstet, end naar den ikke er det? Lad os faae det oplyst: Hvad er det for Interesser, som Magterne skulle have i at erobre Kjøbenhavn, hvorfor trænge de til Kjøbenhavn, hvad skal de med den? Og saa kunde den ærede Minister med det samme oplyse — den ærede Minister er jo sagkyndig paa dette Omraade, og vi kan af ham kræve Dplysninger om disse Ting — hvorfor er det vigtigere for de Magter, vi skal tænke os som krigsførende, at bemægtige sig Kjøbenhavn, end i. Ex. Malmø, hvad betyder Kjøbenhavn mere for de krigsførende Magter end Malmø, Gøteborg, Christiania? Lad os imidlertid holde os til Malmø. Hvis det er Grunden, som jeg har hørt fortælle, at der siges paa nogle Forsvarsmøder, at de fjendtlige Flaader skal forsyne sig i Kjøbenhavn, hvorfor kan de saa ikke forsyne sig i Malmø, det Spørgsmaal ligger nær, og hvis vi skal befæste for den Eventualitets Skyld, kan jeg ikke forstaa, hvorfor Sverig ikke vil befæste Malmø for den samme Eventualitets Skyld. Den

ærede Minister nævnedes ogsaa, at Rumænerne havde truffet Foranstaltninger; det var et Bevis mod mig og et Exempel for os. Men Rumænerne lade til at vide, hvad det er for Fjender, de træffe disse Forsvarsforanstaltninger imod, og det sagde den ærede Minister, han røbede Rumænernes Hemmelighed for os, han sagde, at det var mod Rusland, det var Rumænernes Fjende. De vide altsaa derne, hvorfor de befæste; og saa er der desuden den Forskjel mellem os og Rumænen, at de ere enige, det er lovlige Foranstaltninger, de træffe i Rumænen, men Spørgsmaalet her er, om man mod Bevillingsmyndigheden ulovligt vil befæste Kjøbenhavn og det er det, Ministeren er noget mistænkt for at ville gjøre. Den ærede Minister maa ikke glemme, at det er ham, Bevisbyrden paahviler. Jeg har gennemgaaet de Beviser, Ministeren har nævnt, og jeg hævder, at det er den løseste Samling af Postulater, Ministeren er kommen med for at bevise Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning. Saa siger Ministeren derimod, at det er et Postulat af mig, naar jeg siger, at hvis Kjøbenhavn ikke er taget, men det øvrige Land er taget, saa er det lige saa galt. Men her er jo ikke Tale om, hvad jeg siger, men om at Ministeren, naar han af os vil fordrø Millioner til en Sag, for os skal bevise denne Sags Nytte. Det er det Afgjørende, og derpaa har Ministeren absolut Sattet svaret, undtagen saadan Løse Ting, som at vi skulle forsvare vor Neutralitet. Hvem tænker paa at angribe vor Neutralitet, og hvad bevise de Exemppler, som den ærede Minister nævnedes: Krigen mellem Frankrig og Tydskland i 1870, og mellem Frankrig, England og Rusland i 1856? Vi kom jo ikke med, der var jo Ingen, der angreb os, og hvis vi vare komne med i den tydsk-franske Krig, saa er der Ingen her i Landet, der ikke veed, at det alene havde været vor egen Skyld, det havde alene været en urimelig og ulog udenrigt Politik fra vor Side, der kunde have bevirket det den Gang, vi endnu mente, at vi kunde føre Krig med Stormagter. Det er det, hele Agitationen fra vor Side gaar ud paa: at faae indprentet i det danske Folk, at dette Folk kan ikke føre Krig med Stormagter. Men vi vare ikke komne saa vidt den Gang, som jeg haaber, at vi nu ere komne, idet der her i Kjøbenhavn var en vis faldt Begejstring oppe for den Tante, at vi skulde med i den Krig. Nu haaber jeg, at de, der styre det danske Folk, ere klare over, at de kun har en Opgave, og det er at sørge for, at dette Land ikke kommer i Krig. Men naar det er